

Az életmentő

Nagy Botond gyakorlott mozdulattal akasztotta le tartójáról a gépkocsi kulcsát.

– Elviszem a kutyát! – szólt be a konyhában szorgoskodó feleségének.

Elfojtott sírás hallatszott ki. A nagydarab, kopasz ember visszalépett, s megállt a konyhaajtóban. Felemelte kisebb lapát-hoz hasonló tenyerét, és a szokásos, durva módon megszólalt:

– Ne hüppödj, mert kapsz egyet a képedre!

Az asszony – mint egy riadt madár – odébb rebbent, remélve, hogy férje nem váltja valóra fenyegetését.

A bakancsos, fekete ruhás ember – aki biztonsági őrként dolgozott – szabadnapos volt. Elhatározta, hogy megszabadul Bumbitól – a kétéves bernáthegyi kantól –, aki szerinte elsődleges oka elszegényedésüknek. Mariann, a feleség, úgy érezte, nem éli túl a kedves jószágtól való elszakadást, aki mindig védelmére kelt, ha agresszív férje rátámadt.

A kutya rendkívül érzékenyen reagált az otthon tapasztalt rossz légkörre. Barátságos, gyengéd természetével nem fért össze, amit az utóbbi időben gazdája részéről tapasztalt.

A fiatal pár öt évvel ezelőtt vásárolt – nagyobb részt hitelből – egy családi házat Piliscsabán.

Eleinte tudták fizetni a törlesztő részleteket, mert Mariannak is volt állása. Pénztárosként alkalmazták egy multi cégnél. Egy éve, mióta felmondtak neki – az önkiszolgáló pénztárak bevezetése miatt –, felborult a családi költségvetés. Bumbi nyolcvan kilós, jól fejlett eb volt, kiváló étvággal megáldva. Egy vásárban vették, még kölyök korában, mikor imádni való tarka kis gombócként húzódott meg három testvérével együtt egy nagy kartondobozban. Az eladó akkor felhívta figyelmüket az állat igényeire, de Botond úgy látta, hozzá egy ilyen eb való, hogy a külső hasonlatosság meglegyen gazda és kutyája között. Hamarosan kiderült, hogy az erőteljes, határozott megjelenés mögött egy megbízható, békeszerető természet rejlik. A kemény hangot nem tűrte sem magával, sem másokkal szemben. Jobban vonzódott a csendes, őt szeretetével elhalmozó háziasszonyhoz, mint Botondhoz.

E miatt a férfiben idővel ellenszenv alakult ki az állat iránt, aki őket – mondása szerint – kiette a vagyonukból. Először hirdetést adott fel, hogy ingyen elvihető, de nem jelentkezett érte senki. Később menhelyre akarta beadni, onnan elutasító választ kapott.

– Miért vette magához, ha el akarja dobni? – kérdezte a menhely vezetője.

– Maga ne tegyen fel nekem kérdéseket, hanem fogadja be – erőltette Botond az elhelyezést.

– Nem tehetem uram – válaszolt a nő. Korlátozott a férőhelyünk. Csak a sérült, életveszélyben lévő állatoknak tudunk helyet szorítani, a felelőtlen emberek megunt ebeinek sajnos, nem. Teltház van, értse meg.

A férfi elhatározta, hogy elviszi a kutyát messzire, ahonnan nem fog hazatalálni. Valami olyan helyre, ahol jó módú gazdára akadhat. Feleségének nem tetszett az ötlet, de ő általában nem törődött az asszony véleményével, ment a saját feje után. Most már eldöntött tény volt, hogy eladják a családi házat, és egy kis panellakásba költöznek Pesten. Oda tényleg nem mehet velük. Marianna abban reménykedett, hogy ha újra talál munkát, elválhat Botondtól, s egy szerény albérletben meghúzhatja magát. Kezdte elve-

szíteni a reményt. Hónapok óta eredménytelenül keresett állást. Így hát maradt számára az összezárttság ezzel a durva fickóval, aki nyolc évvel ezelőtt – mikor megismerte –, egy humoros, kedves ember volt. Mikor megszűnt a cég, ahol raktárosként alkalmazták, egy őrző-védő szolgálathoz került. Ezt követően változott meg. Politizálni kezdett. Gyakran vett részt különböző rendezvényeken, s ilyenkor indulatosan tért haza. Az asszony egyetlen barátja, vigasztalója a kutya volt, melytől most meg kellett válnia. Rettenetesen bántotta, hogy azt sem tudta, milyen sors vár rá.

– Gyere – csettintett a gazda a házában kényelmesen elnyújtózó ebnek. Az csodálkozva tápászkodott fel, – nem szoktak sétálni.

Most sem túrázás következett, hanem a férfi kinyitotta a garázs előtt álló kocsi hátsó ajtaját, és odaszólt a még álmos, ásító jószágának:

– Hopp!

– Első szóra beugrott, és örömmel vette tudomásul, hogy valami változatosság következik egyhangú életében.

– Fekszik! – parancsolt rá Botond, nehogy az okos állat megjegyyezze az útvonalat, és még visszataláljon.

Szürkület volt, mikor elindultak, s már teljesen besötétedett, mire megérkeztek az előre kiszemelt helyre. Tudta, hogy itt lakik a társadalom elitje, – bankárok, építési vállalkozók, milliárdos úrgazdagok, akik a rendszerváltoztatást követően jókor voltak jó helyen, s alacsony áron jutottak hozzá vállalatokhoz, üzemrészekhez. Járt már ő erre többször, volt itt eseti munkája. Nem kellett keresgélnie, hol tegye ki a terhessé vált családtagot. Az utca egyik oldalán ligetes erdőrész húzódott, a másikon a modern villák magas kovácsoltvas kerítései. Kinyitotta a kocsि hátsó ajtaját, s Bumbi boldogan ugrott ki a szűk helyről. Kicsit felemelte fejét, beleszipantott a tiszta, friss levegőbe. Hosszú, vaskos, erős farkát meglobogtatta, örült a szabadságnak. Sötétbarna szemével gazdáját figyelte, hajlandó-e őt követni, mikor néhány kört futott elégedettsége jeléül. A férfi azonban bevágta magát a vezető ülésre, és indított. Felbőgött a motor, s amilyen gyorsan tudott, Botond távolodott kutyájától. Bumbi néhány pillanatig csak nézett az eltűnő kocsि után – nem értette, mi történt –, majd teljes erejéből futni kezdett a nyomában. Mozgáshoz nem szokott, elnehezült lábait lassan emelte, lihegve vette a levegőt. Nagy fülei – melyek egyébként arcára simultak –